

КУЛТУРЕН ЖИВОТ В РЕЗИДЕНЦИЯТА

ОПИТЪТ НА ПОСОЛСТВОТО
НА ИТАЛИЯ В СОФИЯ

СТЕФАНО БАЛДИ

КУЛТУРЕН ЖИВОТ В РЕЗИДЕНЦИЯТА

ОПИТЪТ НА ПОСОЛСТВОТО НА ИТАЛИЯ В
СОФИЯ

Под редакцията на Стефано Балди

#VIVEREALLITALIANA

Издава Посолството на Италия в София
Първо Издание (2018)

Превод от италиански език: Посолство на Италия в София

This work is licensed under:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	5
СЪБИТИЯ В РЕЗИДЕНЦИЯТА	
Страдивари и лютниерското изкуство в Кремона. Разговор с Матео Моранди и Ариана Ариззи Рота <i>22 юни 2018</i>	11
Музикални емоции: Луиза Селло и Бруно Канино <i>10 май 2018</i>	13
Разговор със Симеон II <i>18 април 2018</i>	15
Мандолини и Росини <i>22 февруари 2018</i>	17
Изкуството на виното <i>24 ноември 2017</i>	19
Италианската армия: история, развитие и бъдеще <i>3 ноември 2017</i>	21
Изкуството на превода. Пътешествие през българските преводи на италианска литература <i>13 октомври 2017</i>	23
Вечер на белкантото с участници в XVII Международен майсторски клас на Райна Кабаиванска <i>20 септември 2017</i>	25
Да се разкаже науката: разговор с Паоло Мацарело <i>28 юни 2017</i>	27

“X-Scape” на Martux_m и Матия Казаленьо <i>19 май 2017</i>	29
---	----

Елегантността: основна концепция на италианската култура и стил <i>11 април 2017</i>	31
---	----

Вечер с гения: традиции и иновации в кухнята от Леонардо до днес <i>24 ноември 2016</i>	33
---	----

Кратка история на сградата на Посолството	35
---	----

Кратък исторически преглед на дипломатическите отношения между Италия и България	43
---	----

ПРИЛОЖЕНИЯ

Приложение 1 Други събития Маратон по четене на Луиджи Пирандело Детско изкуство в Резиденцията	59
--	----

Приложение 2 Исторически фотографии и изображения	65
--	----

ВЪВЕДЕНИЕ

Дипломатът разполага с многобройни инструменти за осъществяване на своята дейност и постигане на поставените цели. Някои от тези инструменти, като умението за водене на преговори, официални разговори, институционални срещи и много други, са познати.

В случая на посланика, призван да изпълнява ролята на свързващо звено между две страни и култури, тези инструменти придобиват и някои не толкова очевидни аспекти, като използването на сградите на Посолството или Резиденцията и културните прояви.

Точно тези два аспекта са предмет на настоящото издание, целящо преди всичко да документира по какъв начин наличието на една престижна историческа сграда, като тази на Посолството, съчетана с предлагане на внимателно подбрани събития, може да бъде фактор за лансиране имиджа на Италия.

Съществуването на сграда – държавна собственост, като тази на Посолството, е свързано с историческите събития в страната на акредитиране и с двустранните отношения в миналото. Следователно все фактори, нямащи никаква връзка с поредния посланик. Различни са нещата, когато става дума за начина, по който се използва сградата, ако нейните характеристики дават възможност да се разшири предназначението ѝ, и тя може не само да служи за седалище на различните отдели и Резиденция, а да се ползва и от публиката.

Наличието на такъв многостранен инструмент, като Резиденцията (особено ако е историческа сграда), е един силно стимулиращ фактор за замислянето и осъществяването на инициативи и събития, които от една страна да ползват ценната сграда, а от друга - да покажат различни аспекти от нашата култура и традиция.

Също толкова стимулираща е дейността, която осъществява Министерството на външните работи и международното сътрудничество посредством директивите и насоките, които дава на дипломатическата и консулската мрежа. В тази посока трябва да споменем особено генералната дирекция за промотирането на Системата Италия, която с различните си отдели представлява постоянна опорна точка относно идеи и подкрепа.

И ето че тази панорама на събития, състояли се в резиденцията на посланика на Италия в София, придружава виртуално читателя през света на музиката, литературата, гастрономията, историята, модата (а това са само някои от сферите, в които се вписват осъществяваните събития). Този, който обърне по-голямо внимание, ще забележи, че винаги сме се старали да покажем както класическата и традиционна, така и по-съвременната страна на нашата култура. Защото ако е вярно, че Италия има уникална и необикновена история, също така е вярно, че нашата култура продължава да бъде изпитвана с живост и оригиналност, което за щастие още я прави достойна за завиждане. И с това, разбира се, трябва да се гордеем, използвайки всички поводи да споделяме и да запознаваме другите с нашата страна и нашата култура. Също така, развивайки своята дейност на двустранно ниво, е важно да се обърща винаги голямо внимание и на реалността и традициите на страната на акредитиране. Затова при организирането на събитията, посолството винаги е обърщало голямо внимание при създаването или подчертаването на връзките с приемащата страна. Това може да стане по различни начини в зависимост от вида дейност, с участието на местни артисти, с разказването на истории, свързани с приемащата страна, с комбинирането на продукти на двете страни. Много са начините да подчертаем елементите, които ни сближават и които представляват силните основи на съществуващите връзки и предпоставките за по-нататъшното им подобряване.

В случая на България събитията, организирани през първата половина на 2018 г., имаха и едно специално значение, тъй като София стана на практика „столицата“ на Европа по повод българското председателство на Съвета на Европейския съюз.

Разбира се, промоционалната дейност, развивана от едно посолство е много по-широка и обхваща комплексни дейности и инициативи от всички сектори (а за щастие те са много на брой), в които нашата страна има превъзходство и бива ценена. Документираното тук представлява всъщност само едно малко и не толкова познато парче от един много по-голям пъзел.

Както всички прояви, които характеризират дипломатическата дейност, успехът (или неуспехът) никога не се определя от едно умение на един индивид. Той винаги е плод на комплексна дейност, отнасяща се до много участници. В този смисъл трябва да бъдат отправени множество благодарности. В частност към Генералната

дирекция за промотирането на Системата Италия при Министерство на външните работи и международното сътрудничество за постоянния импулс и подкрепа, която дава на дипломатическо-консулската мрежа.

За всичко онова, което сме успели да постигнем (и се надявам да продължим), отправям специална благодарност към съпругата ми Антонела, която взе участие в обмислянето и осъществяването на всички събития. Без нея всичко това не би било възможно. Благодарност, разбира се, към целия екип на посолството, като се започне естествено от моя заместник, Емануеле Полио, и моя добър секретариат, съставен от Невена Минова и Елиза Хаджийска, които винаги са споделяли с мен работата по всеки проект от самото му зараждане. Фундаментално е сътрудничеството с директорката на Италианския културен институт Луиджина Педди, с която развихме синергии, изключително важни за най-доброто оползотворяване на наличните ресурси. Държа също да благодаря на българските институции за интереса и чувствителността, които проявиха спрямо инициативите, както показва и тяхното постоянно и ценно присъствие на събитията.

На последно място, но не по важност, благодарности към спонсорите Уникредит Булбанк и Дженерали, без които би било трудно да се реализират някои от инициативите.

Благодарност и към колегата Стефано Бианки, който преди години е бил на работа в посолството и по това време е изготвил двете исторически есета, които представяме (разбира се осъвременени) в това издание.

Безполезно е да крия, че илюстрирането на някои от дейностите, осъществени в сградата на посолството предствалва и жест на любов към едно място, което има голяма красота и история, и към една професия - тази на дипломата, която може да се изтънява правилно само ако винаги е оживена от голяма страст.

Стефано Балди

София, юли 2018

СЪБИТИЯ В РЕЗИДЕНЦИЯТА

Страдивари и лютнерското изкуство в Кремона. Разговор с Матео Моранди и Ариана Ариз Рота

Разговорът, модериран от посланик Стефано Балди, и основан върху книгата *Алфредо Пуерари и Кремонезе 1715. Пример за възпитание по културно наследство*, е възможност за по-задълбочено опознаване на историята за зараждането и разпространението на „мита Страдивари“ – най-известният майстор на цигулки в света, и ролята на традиционното лютнерство в Кремона.

Намираме се в Кремона. На 15 декември 1961 г., цигулката Страдивари, станала след това известна като *Кремонезе 1715*

(*Кремонката*), преминавайки през невероятни перипетии и остри спорове, пристига в град Кремона. Това е историята на един инструмент, излязъл от ръцете на маестро Страдивари, разказана в книгата за Алфредо Пуерари, един пример за възпитание по културно наследство. Книгата разказва за неочаквания успех на една сложна и завладяваща случка, която се превръща във важен фактор за културния растеж и развитието на града. Благодарение на съвършеното описание на автора, става възможно пътешествието в историята – от зараждането до

конкретната реализация на „мита Страдивари“, преминавайки през етапите, които от преоткриването през тридесетте години на XX век на най-знаменателния майстор на струнни инструменти, водят до Алфредо Пуерари. Той е човекът, чиято далновидност му подсказва да направи така, че председателстваната от него местна Организация по туризъм да закупи през 1961 г. цигулката Страдивари – наречена неслучайно Кремонката, с която се поставя началото на ценната колекция струнни инструменти, съхранявана понастоящем в Музея на цигулката.

В събитието взеха участие и трима български млади и талантиви цигулари – Виктор Василев, Александър Зайранов и Зорница Иларионова, които изпълниха произведения на Пабло де Сарасате и Николо Паганини, съпроводени на пиано от Нона Кринчева. Музикалните интермеци се интегририяха прекрасно в разговора и го обогатиха, давайки възможност на гостите да чуят виртуозни произведения, писани за цигулка.

Матео Моранди е преподавател по обща и социална педагогика в Университета в Павия. Автор е на многобройни книги и академични есета върху историята на образователните институции в Италия и политическо-административната и културна история от периода между XIX и XX век, в които отделя особено внимание на местното управление, учебните политики и процесите на развитие на идентификационните традиции.

Ариана Ариззи Рота е доцент по съвременна история в катедра „Политически и социални науки“ в Университета в Павия. Преподава история на дипломатията в магистърската програма на английски език „World Politics and International Relations“ и история на съвременна Италия, модул А „XIX век“ в междукатедрената магистърска програма „История на Европа“. Член е на издателската колегия на списанията „Memoria e Ricerca“, „Il Mestiere di storico“, „Il Politico“.

Събитието се състоя на 22 юни 2018 г.

(КЛАСИЧЕСКА МУЗИКА)

Музикални емоции: Луиза Селло и Бруно Канино

Вечерта на „Музикални емоции“ имаше за главно действащо лице известното дуо, съставено от Луиза Селло (флейта) и Бруно Канино (пиано), в едно изпълнение на камерна музика с акцент върху италиански композитори.

Луиза Селло е флейтистка с международна известност, която през 2016 бе определена от „Ню Йорк концерт ривю“ като „артист със завладяващ ентусиазъм и спонтанна мелодичност, с блестяща техника, отлично владение на флейтата с богат звук и голям чар“. Също така бе избрана

от италианското Министерство на културната дейност и културните ценности да представя италианската музика. Учила при Раймон Гийо в Париж и Северино Гадзелони в Академия Киджана в Сиена, преподава флейта в Консерваторията в Триест и е гост-професор във Виенския университет. В музикалната ѝ биография фигурират имена като Рикардо Мути, Тревор Пинок, Алирио Диас, Виенски симфоничен оркестър, Карнеги Хол, Джулиардската школа, Филип Ентремон, Тайландски симфоничен оркестър, Миланската скала, Салваторе Шарино.

Признат за един от най-добрите камерни изпълнители и пианисти на нашето време, Бруно Канино е учил пиано при

Винченцо Витале и композиция при Бруно Бетинели в Консерваторията в Неапол. Има дълга концертна кариера по цял свят, заедно с артисти като Кати Берберян, Северино Гадзелони, Салваторе Акардо, Виктория Муллова. Сред най-важните му записи са „Голдберговите вариации“ на Бах, и пълната версия на произведения за пиано на Казела и на Дебюси. Преподавал е пиано в Консерваторията в Милано и в Университета по изкуства в Берн. Понастоящем е преподавател по камерна музика с пиано в Музикалния институт във Фиезоле и във Висшето музикално училище „Кралица София“ в Мадрид и редовно води курсове за усъвършенстване в музикални институции по цял свят. Освен това е бил музикален директор на Биеналето във Венеция.

Редом с личните качества на двамата артисти, тяхната съвместна работа подчертава способността им да предават незабравими емоции – качества, оценени както от международната критика, така и от широката публика, заради яснотата и очарованието на тяхното изпълнение.

При изявата си в резиденцията, дуото изпълни Соната в сол минор BWV 1020 на Йохан Себастиан Бах, Соната в до мажор за флейта и пиано на Гаетано Доницети, арията „Una voce poco fa“ от операта

„Севилският бръснар“ на Джоакино Росини, Баркарола и Скерцо от Алфредо Казела и потпури от известни музикални композиции на Енио Мориконе. Възможността да чуят двамата изпълнители в среда, особено подходяща за този вид музика, бе изключително оценена от гостите, които дълго аплодираха музикантите.

Събитието се състоя на 10 май 2018 г.

(ИСТОРИЯ)

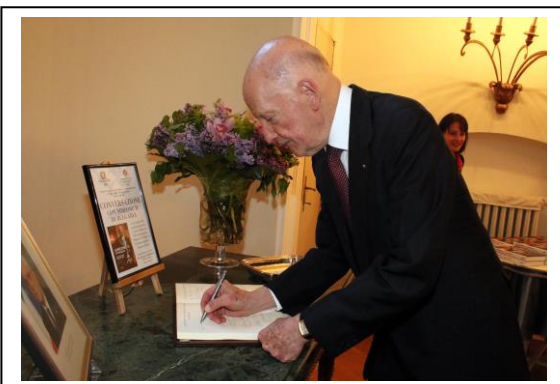
Разговор със Симеон II

По случай издаването на италиански език на автобиографията „Симеон II. Една необикновена съдба“, се проведе разговор с последния цар на България, Симеон Сакскобургготски.

Симеон II, сега осемдесетгодишен, става цар на България като дете, от 1943 г. до 1946 г., след внезапната смърт на баща му Борис III, макар реално да управлява регентски съвет, начело на който е чичо му принц Кирил Български. След референдума, с който монархията бива премахната и в България се установява комунистическият режим, царското семейство се мести първо в Египет, а след това в Испания. Цар Симеон, след петдесет години изгнание, е избран за 62-ри министър-председател на България от 2001 до 2005, начело на партията НДСВ.

По време на неговото управление България се присъединява към НАТО и подписва договора за присъединяване към Европейския съюз. След изборите през 2005 г. Симеон, заедно със своята партия, участва в

коалиционно правителство с Българската социалистическа партия (БСП) и с Движението за права и свободи (ДПС). В следващите години продължава да работи за страната си, поддържайки многобройни международни връзки. В края на 2017 г., по

предложение на Правителството, е поканен да участва в Комитета на мъдреците по организирането на семестъра на българското председателство на Съвета на Европейския съюз.

Двамата интервюиращи, посланик Стефано Балди и посланикът на Малтийския Орден Камило Дзуколи, водиха разговора с цар

Симеон II върху неговия невероятен житейски опит – в исторически и в личен план. Тръгвайки от спомените за неговата майка, Йоанна Савойска, дъщеря на италианския крал Виктор Емануил III, разговорът засегна в голяма част българската история, отношенията между

България и Европа, процеса, довел България до членство в ЕС, осъществил се и през годините на управлението на Симеон, както и бъдещето на ЕС.

Автобиографията е една много откровена книга, в което ясно се открива личността на Симеон II. По време на събитието в резиденцията, царят отговори на всички въпроси, дори на гостите в залата, с готовност и откровеност, разказвайки по приятен и интересен начин своята невероятна история.

Събитието се състоя на 18 април 2018 г.

(КЛАСИЧЕСКА МУЗИКА)

Мандолини и Росини

По случай честванията от 150-ата годишнина от смъртта на Джоакино Росини, включени в програмата на Министерството на външните работи и международните отношения, се състоя един изключителен концерт на мандолини, за да почетем гениалния композитор и музикант от Пезаро.

Концертът на формацията български мандолинисти „Прима визионе“ бе открит от мандолинния квартет „Амичи“, който изпълни увертюрите от оперите „Севилският бръснар“ и „Господин Брускино“.

„Прима визионе“ изпълни някои аранжирани на известни творби и арии от Росини, в една успешна и оригинална комбинация от български музиканти (които съставят оркестъра, основан в София през 2000 г. с диригент Маестра Силвия Статкова), мандолини – типичен италиански инструмент, и музика на голям композитор. Репертоарът се разпростира от Росини до Николо Паганини и други италиански композитори като Джакомо Сартори, Джузепе Анели, Едуардо Медзакапо, Фердинандо Карули, чак до българската народна музика. Мандолини, мандоли, китари, мандолончело, перкусии, както и един бас и пиано, се свързаха в една перфектна спойка между българска и италианска музика. Мандолината, въпреки че е инструмент силно свързан с народната традиция, исторически е свързан и с операта и неговият репертоар се адаптира добре към различните музикални жанрове.

Мандолинният оркестър „Прима визионе“ е основан през 2000 г. и бързо се утвърждава като успешна музикална формация с изяви в най-престижните зали в България и концерти в чужбина. От 2012 г. „Прима визионе“ е неразделна част от Националния мандолинен оркестър. По време на концерта в резиденцията, в ария от „Дон Базилио“ на Росини чухме мощния глас на българския бас Божидар Божкилов, а извънредно младият Даниел-Филип Илиев бе безупречен със своята китара, изпълнявайки „Алегрето“ на Карули.

Почти два века след периода, в който е творил Джоакино Росини, репертоарът на този музикант от област Марке се оказва все още актуален благодарение на силата и мощността на неговите ноти. Неговата музика се характеризира с внезапни промени, неочаквани обрати и голям динамизъм. Те са придружени от богата на контрасти драматургия, която и днес отразява многото страни на модерното общество. Росини се посвещава на света на музиката още много млад: на върха на своя успех, дължащ се на творби като „Севилският бръснар“, „Крадливата сврака“, „Пепеляшка“ и „Семирамида“, се оттегля от сцената на тридесет и една годишна възраст. В неговата кратка, но интензивна кариера, той се разпростира от историческата драма до жанра ноар, воден от постоянно желание за промяна и неподвластен на никакви артистични ограничения на своето време.

Резиденцията на посланика бе идеалната обстановка за концерта. А многонационалната публика изпълни до краен предел залата по време на проявата. Сред гостите се открил присъствието на Вицепрезидента на Република България Илияна Йотова.

Събитието се състоя на 22 февруари 2018 г.

(ИТАЛИАНСКА КУХНЯ)

Изкуството на виното

В рамките на Седмицата на италианската кухня по света – очаквано ежегодно събитие, лансирано от Министерството на външните работи и международното сътрудничество, организираната от Посолството в София инициатива се превърна в оригинално събитие, свързано с кулинарното изкуство – едно пътешествие, през което се преминава чрез внимателното съчетание на две от най-ценните съкровища на Италия: храна и вино.

България споделя с Италия интереса към виното – тя също може да се похвали с една от най-старите традиции в производството на вино, с исторически следи, датиращи от времето на траките преди 6 000 години.

По време на събитието гостите имаха възможността да опитат подобрени комбинации на италиански и български вина с италиански ястия, осъществяващо се под ръководството на шеф Лео Бианки, известен на българската публика с телевизионните си изяви, който обясни как да подчертаем вкуса на различни ястия от италианската кухня. Така от предястия се стигна до ризото с тиква, паста с рагу, пармиджана от патладжани, кантучи и вин санто, като всеки път от българските или италиански вина резерва се подбираше най-подходящото.

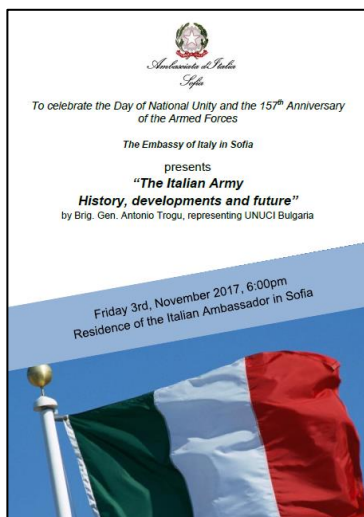

Отличните вина, които се редуваха на масите тази вечер - италианските „Неро Д'Авола“ Резерва DOC, „Тоскана“ IGT, „Просеко Милезимато“ DOC и „Марсала Суперiore“ Резерва DOC, и българските „Каберне Совиньон“ и „Шардоне“, бяха пример за перфектен съюз между живот в италиански стил и българска традиция.

Събитието се състоя на 24 ноември 2017 г.

(ВОЕННА ИСТОРИЯ)

Италианската армия: история, развитие и бъдеще

По повод Деня на националното единство и въоръжените сили, който отбелязва италианската победа в Първата световна война, се проведе разговор с бригаден генерал Антонио Трогу.

През 1919 г. в памет на войниците, жертвали живота си, за да защитят Родината, се обявява Ден на въоръжените сили на Италия с дата на честване 4 ноември – датата на влизане в сила на примирието, сключено във Вила Джустини през 1918 г.

Целта на разговора беше да илюстрира на участниците

историята и развитието на италианските въоръжени сили от създаването на единната държава до днес, достигайки до обсъждане на бъдещите им перспективи. Генерал Трогу, вицепрезидент на UNUCI България - българската секция на „Unione Nazionale Ufficiali in Congedo d'Italia" (Съюз на италианските офицери от запаса) - разгледа редица теми, сред които: Цизалпийската република, създадена от Наполеон в Северна Италия, в която под влияние на якобинските и идващите от Франция идеи на Наполеон се създава италианския трибагренник; основаването на Кралската италианска армия на 4 май 1861 г., в което се включват Армията на Сардиния и другите легиони, участвали в обединението на Италия; военните събития от двете световни войни и на колониални експедиции; влизането на Италия в НАТО,

достигайки до италианските военни мисии през ХХІ век. Освен това разговорът позволи да илюстрира състава на италианските въоръжени сили с четирите вида войски: италианската армия, военноморските сили, военновъздушните сили и карабинерите.

Разгледа се задълбочено и произходът на тяхната емблема, в който символите на четирите вида войски се събират под крепостната корона, традиционен символ на войнската чест.

Генерал Трогу - представител на италианските военновъздушни сили, удостоен с много отличия - участва в мисии в Ливан и на Балканите, а от 2007 до 2010 г. е военен аташе в Италианското посолство в София, отличен със званието Кавалиере за заслуги към Република Италия. Генералът, който притежава магистърска степен по стратегически изследвания, има дълга кариера във военните академични среди.

Събитието се състоя на 3 ноември 2017 г.

(ЛИТЕРАТУРА)

Изкуството на превода. Пътешествие през българските преводи на италианска литература

Разговорът се проведе с доц. Дария Карапеткова от Софийския университет - една от най-известните български италианисти, и професор Джузепе Дел'Агата от Университета в Пиза - един от най-важните италиански слависти.

Събитието се състоя в рамките на Седмицата на италианския език, която се организира всяка година по света от Министерството на външните работи и международното сътрудничество на Италия.

По този повод с решение от президента на Република Италия доц. Дария Карапеткова бе удостоена с Орден „Звезда на Италия“ с ранг Кавалер за заслугите ѝ в разпространението на италианския език и култура в България.

Доцент Карапеткова, завършила италианска филология и европейска интеграция в Софийския университет, храни от дълги години любов към Италия. Тя е опитен писмен и устен преводач, през 2003 – 2009 преподава и в Италианския културен институт.

Автор е на книги като „Ботуша в българската литературна мода“ (за италианската литература, преведена в България), превела е италиански книги на български, в това число есето на проф. Дел'Агата

„Българистични изследвания”, „В главата на италианците” на Бепе Северини и „Дни на самота” на Елена Феранте.

Джузепе Дел'Агата е един от най-важните италиански слависти и преподава славянска филология в Университета в Пиза. В продължение на много години е преподавал чешки език и литература, български език и литература, и е автор на задълбочени изследвания на проблемите на славянската лингвистика, за формирането на българския език, за основите на историята на славистиката и за руските средновековни текстове. През последните години се е насочил към италианско-българските литературни отношения и историята на италианската славистика и българистика.

Разговорът, воден въз основа на книгата „Италианската литература в България“ на Дария Карапеткова, преведена от Джузепе Дел'Агата, прие формата на пътеешествие в историята на българските преводи с преглед на различни италиански автори и разкази за щастливи среци, конфликти и успехи, цензури и опозиции. Анализът на събитията, свързани с преведените текстове, заедно със сравненията с оригинала и направената връзка с италианско-българските литературни отношения от края на XIX век до 1989 г., даде възможност да се погледне по-задълбочено на някои специфични аспекти на отношенията между Италия и България.

Събитието се проведе на 13 октомври 2017 г.

(ОПЕРНА МУЗИКА)

Вечер на белкантото с участници в XVII Международен майсторски клас на Райна Кабаиванска

Главно действащо лице в тази специална вечер, посветена на оперното пеене, беше Райна Кабаиванска – една от най-именитите оперни изпълнители в наше време. Дебютът ѝ в Миланската скала през 1961 г. бележи началото на една блестяща кариера с изяви на най-известните сцени по света, като Парижката Опера, Ковънт гардън в Лондон, Метрополитън опера и Карнеги хол в Ню Йорк, Дойче опера в Берлин, Большой театър в Москва и

Операта в Токио.

Акламираната кариера на Кабаиванска е изпълнена с емблематични изяви в над 400 представления в ролите на Адриана Лекуврьор, Франческа да Римини, Манон Леско, Тоска и Мадам Бътерфлай. Понастоящем Райна Кабаиванска продължава кариерата си, като преподава в Академия Киджана в Сиена, Музикалния институт „Веки Тонели“ в Модена и в Нов български университет в София.

За особените си заслуги към изкуството Райна Кабаиванска е удостоена със званието Кавалер на Големия кръст на Ордена за заслуги към

Република Италия. През 2013 г. получава Оскар за кариера за приноса си към изкуството и оперната музика.

Школата Кабаиванска, учредена от оперната прима в Нов Български Университет в София се финансира от фонда „Райна Кабаиванска“, като прави възможно обучението със стипендии на млади талантиви певци – не само от България, но и от други страни. Например по време на майсторския клас, проведен от Райна Кабаиванска през месец септември 2017 г. , участниците научиха за нейните способности за усъвършенстване на вокалната техника и актьорската интерпретация на избрани произведения. Най-добрите участници в курса имат възможността да спечелят стипендия от фонда „Райна Кабаиванска“. Някои от студентите ѝ вече са звезди на съвременния оперен свят. Мария Агреста, Андреа Каре, Вероника Симеони, Вирджиния Тола и Яско Сато са сред главните изпълнители на най-престижните оперни сцени по света. Шестима изпълнители от XVII-тия Международен майсторски клас на Райна Кабаиванска от Италия, България, Гърция и Корея заедно с великото сопрано изнесоха в Резиденцията представление на най-високо ниво, включващо италиански и традиционни оперни арии, бурно аплодирано от гостите. В частност, тримата млади сънародници Анджела Скизано, Марко Монтаня и Марили Санторо, част от групата, показаха италианска вещина в операта, докато г-жа Кабаиванска, със своята щедрост и стил, отново даде един от най-добрите примери за сътрудничество в областта на културата между Италия и България.

Събитието се състоя на 20 септември 2017 г.

(НАУКА)

Да се разкаже науката: разговор с Паоло Мацарело

Разговорът с професор Паоло Мацарело, преподавател по история на медицината в Университета в Павия, предостави специална възможност да се поговори за историята и разпространението на научна информация на фона на отношенията между Италия и България. Науката и особено научно-изследователската дейност се лансират с особено внимание от Министерството на външните работи и международното сътрудничество. В тази връзка

Министерството организира ежегодно „Ден на изследователската дейност на Италия по света“.

Паоло Мацарело е и известен писател и есеист, написал много популярни книги за италиански учени, сред които Алесандро Волта, Камило Голджи, Чезаре Ломброзо. Автор е на „Билката на кралицата. История на една чудотворна отвара“ (преведена и на български език), в която пресъздава историята на българския лечител Иван Раев - все още малко познат, който благодарение на подкрепата от кралица Елена Савойска успява да приложи своето лечение на летаргичния енцефалит - тежко заболяване с късно проявяващи се последствия.

Лечението, основаващо се на използването на растение с опасни свойства – беладоната – понякога смъртоносно, но в този случай животоспасяващо, успява да спаси болните от неизвестна дотогава и мистериозна болест, покосила многобройни жертви сред населението на Европа, и без това останало без сили след Първата световна война.

Две са заслугите на кралица Елена: тя успява да узакони сред тогавашните научни власти „българския“ метод на лечение на тази болест и да получи подкрепата на отговарящия за Системата на социално осигуряване

в инициативите си за борба с постенцефалитния паркинсонизъм, пробуждайки отново общия интерес към една забравена от всички, считана без никаква надежда за подобрене категория болни. Лечението има своето значение даже и във фашистка Германия, тъй като чрез него се спасява категория болни, които в противен случай са осъдени на унищожение, както много такива категории по време на режима.

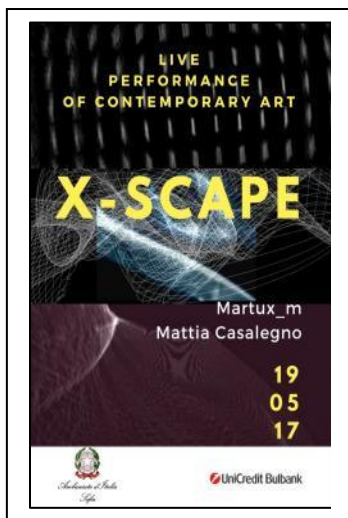
Освен разказа за Иван Раев и кралица Елена, разговорът с д-р Мацарело представи завладяващи, често непознати истории за някои открития в съвременната медицина, разкривайки и малко известни

аспекти за необикновени личности от света на италианската наука, с цитиране на откъси от негови книги, като например „И се спаси и майката. Събитие, което радикално промени цезаровото сечение“ “E si salvò anche la madre. L'evento che rivoluzionò il parto cesareo” (Bollati Boringhieri, 2015 г).

Събитието се състоя на 28 юни 2017 г..

(МУЗИКА И СЪВРЕМЕННО ВИЗУАЛНО ИЗКУСТВО)

“X-Scape” на Martux_m и Матия Казаленьо

“Как да се нарисова звукът? Как да се чуе едно изображение? Да се родят изображения-звуци, за да се развихри животът, да се очертае едно бягство X-scape, една линия на сходност” - такава е идеята на спектакъла в италианската резиденция, в който основни действащи лица са електронната музика и дигиталното изкуство. Дуетът, съставен от музиканта Martux_m и визуалния артист Матия Казаленьо, представи спектакъла “X-Scape”, създаден с използване на дигитална обработка на звуци, изображения

и цветове със синхронизиране на звуковия и визуалния израз.

Martux_m - пионер в италианската електронна музика, започва дейността си като музикант и продуцент през 90-те години, записал е над двадесет диска, издадени от престижни международни компании, и сътрудничи с най-известните фестивали. Като творец, който е в непрекъснато търсене на нови и иновативни естетически изражения, Martux_m започва да експериментира възможностите за дигитално изпълнение, които предлагат новите технологии, създавайки хибридни представления, които съчетават визуални материали и звуци, цветове и звукови паузи.

Матия Казаленьо е италиански визуален артист, изнасящ представления на живо, чиято мултидисциплинарна дейност черпи вдъхновение от дигиталното изкуство и пост-концептуализма, за да изследва отношението между хората и

технологиите. Проектът му X-Scape, който осъществява в сътрудничество с Martux_m, води началото си от „желанието да избяга от езика“, в което най-значимата част – звукът и визуалното начало – са основата на комуникацията.

„Звуци и изображения водят направо до живата емоция: няма представяне, а конвулсии, свободни знаци, присъствие на видео-звукови тела, които преминават през тялото ни в дълбочина, като го освобождават от

инерцията, и го дематериализират, правейки го безплатно“ - това пожелаха нашите артисти да изпита тяхната публика в една нощ, подарявайки им една различна вечер.

Това иновативно и модерно изгъление изненада зрителите със своята оригиналност, показвайки им едно различно лице на Италия и нейното художествено богатство, което, без да ни препраща само към класицизма и традициите, отива далече напред в бъдещото чрез многото авангардни артисти като Martux_m и Матия Казаленьо.

Събитието се състоя на 19 май 2017 г.

(МОДА И ДИЗАЙН)

Елегантността: основна концепция на италианската култура и стил

Един разговор с италианския стилист Алберто Веделаго върху значението на елегантността даде възможност да се илюстрират безспорните характеристики на италианския начин на обличане и живот. Италианската мода, перла в короната на износа на луксозни артикули, е много ценена в България и представя на пазара най-доброто от Италия чрез известни и постигнали успех малки и средни предприятия. Такъв пример е Алберто Веделаго - автор на книгата „Сако и вратовръзка. Отиване и връщане“, разказваща за изкуството да се обличаме със стил и елегантност, стилист с дългогодишен опит и основател на „Академия“ - италианска компания за ушиване на мъжки облекла в България, известна с изключителното си качество в шиенето на дрехи по мярка.

По време на събитието в Резиденцията, Алберто Веделаго разговаря с гостите, давайки поредица от оригинални съвети относно значението на елегантността, като предложи съвети и практически примери, високо оценени от участниците.

Веделаго, професионалистът, който вече над тридесет години работи за разпространението на италианския стил и

модата по мярка из целия свят - от Европа до Съединените щати и Австралия - изобрети иновативен метод в създаването на дрехи по размер, който освен избора на най-добрите материи и прецизното вземане на мерките на клиента, предвижда „размера“ на личността му, като създава уникални дрехи. Така стилистът имаше възможността да разговаря с гостите на събитието точно за тази връзка между модата и личността, подчертавайки значението на възможността да се направи добро впечатление и чрез облеклото, в един увлекателен разказ за удоволствието да се обличаме добре като осъзнат избор, а не като формално наложен жест. Участниците имаха възможността да усетят превъзходното качество на италианските платове, докосвайки ги с ръка.

Събитието чудесно се вписа в лансирането на Системата Италия, на марката Made in Italy, чийто горд представител е модата, и на инициативата „Да живеем по италиански“, засилвайки интереса на българския пазар към италианския стил и качество, като по този начин чрез една среща - плод на обикновена идея, се стимулира износът на италианските облекла.

Събитието се състоя на 11 април 2017г.

Вечер с гения: традиции и иновации в кухнята от Леонардо до днес

Специалната вечер, посветена на театъра, музиката и добрата кухня, беше организирана заедно с Италианския културен институт в рамките на Седмицата на италианската кухня по света, която всяка година се организира от Министерството на външните работи и на международното сътрудничество. Вдъхновена от личността на Леонардо да Винчи, срещата представи чрез театрална постановка с главно действащо лице ренесансовия маестро и неговите иновации в кухнята.

В действителност, художникът-учен и изобретател - е имал голям талант в готвенето и през 1473 г. отваря гостилница заедно със своя колега и приятел Сандро Ботичели. През живота си освен картечници, подводници и телескопи Леонардо да Винчи изобретява и кухненски прибори, машини за направата на спагети, за мелене на месо и за счукване на чесън, както и средства за отстраняването на лоши миризми от

кухнята, и вилници и салфетки, които представя за пръв път в миланския краалски двор на Лудовико ил Моро.

Представлението в Резиденцията целеше да разкаже от първо лице чрез пресъздаване на личността на Леонардо тези и много други малко известни аспекти на маестроото в кухнята, по време на аперитив подготвен, разбира се, по рецепти на Леонардо.

Вечерта продължи с музикалната група и кухня на живо Спагети Суинг, трио състоящо се от пианист, вокал и шеф-готвач. Групата забавлява гостите, изгълнявайки най-известните италиански песни в стил суинг, докато шеф-готвачът Маурицио Сичилиано готвеше на живо, показвайки на участниците приготвянето на семпли и много ценени от италианската кухня ястия. Музикалната и кулинарна вечер успя да представи една оригинална интерпретация на италианската кухня, спазвайки традицията, добрия вкус и изобретателността.

Събитието се състоя на 24 ноември 2017г.

Кратка история на сградата

На 30 октомври 1881 г. барон Рюдигер Мария Йосиф Франц Адалберт фон Бигелебен е назначен за дипломатически агент в София, където пристига на 26 ноември 1881 г. Сред първите му задачи в обediaлата и възстановяваща се столица на Княжество България е необходимостта да намери достойно седалище за представителството на Хабсбургската монархия. Но по това време няма подобни сгради. От своя страна Министерството на външните работи на Виена не възнамерява да предприема строителство на нови сгради или да закупува вече съществуващи.

Семейство Бигелебен от Хесен е в много приятелски отношения с новия български владетел княз Александър Батенберг. Така баронът решава да построи сграда на свои разноски, уведомявайки за това княза, който на свой ред му предоставя терен. В лицето на Петер Паул Бранг Бигелебен дипломатическият агент намира “един наистина надежден и честен австрийски архитект – важен фактор за неговото решение...”.

На 22 март 1882 г. с Решение № 19 Министерският съвет на Княжество България предоставя на австро-унгарското правителство терен за строителство на сграда на Дипломатическата агенция (с площ 1 645 кв. м. съгласно плана на Градския съд в София).

На 7 април 1882 г. архитект Бранг представя на Бигелебен разработения от него проект. Строителните работи започват на 14 април. Бързите действия на Бигелебен и намерението му да приспособи дома си за представителство на Австро-Унгария изненадват нейното Министерство на външните работи. То е на мнение, че “тази сграда, която само по случайност и за определено време може да изпълнява функциите на седалище на дипломатическата агенция, не може да бъде определяна като нейна сграда.” Виена счита “започнатата от Бигелебен сграда за лична инициатива, с която австро-унгарското правителство няма нищо общо и от тази гледна точка е разбираемо, че

предприетата инициатива не среща никаква съпротива. Точно по тази причина Министерството на външните работи трябва да подчертае обстоятелството, че по негово мнение положението на дипломатически представител не позволява същият да приема дарения от държавния глава на страната, в която е акредитиран”. Бигелебен е приканен “да заплати цената на терена съгласно местния стандарт” - призив, който той няма ни най-малкото намерение да вземе предвид. Строителството напредва бързо. През зимата на 1883 г. сградата е открита официално. Конструкцията предвижда партер и надпартерен етаж, постройка за конюшните, навес за колите, жилище за пазачите, помпена станция, избени помещения, а също павилон и висока ограда. Впоследствие архитект Бранг внася някои изменения - затваря покритата тераса от лявата страна, а над портата издига кула. За да се помни делото му, Бигелебен нарежда на дворцовия скулптор Щайнер да постави табелка с надпис на латински език, която е свалена след 1918 г.

Поради политически промени под натиск от руска страна княз Александър е принуден да абдикира от престола на 29 юли 1886 г. – за дипломатически агент в София е назначен барон фон Буриан, а Бигелебен от август е в “продължителен отпуск”. Завръща се в София само за да уреди окончателното си отпътуване от странта.

Приключването на мандата му поставя въпроса за бъдещото седалище на австро-унгарската Дипломатическа агенция. Той намира решение през юли 1887г., когато Бигелебен дава под наем на виенското Министерство на външните работи “собствената си къща в София на ул. „Цариградска“ № 16, заедно със съседните постройки, за период от 10 години, т.е. от 31 март 1887 г. до 30 март 1897 г., за да се настани в нея австро-унгарската Дипломатическа агенция и Генералното консулство в горепосочения град, при годишен наем от 4 000 златни гулдена.” Това е първият случай в австро-унгарската дипломация, при който Министерството на външните работи взема под наем сграда от свой служител. През 1889 г. е парцелирана зоната за застрояване зад сградата на агенцията. През 1890 г. град София предлага на Бигелебен “да закупи ивица площ с широчина 10 м. и дължина 53 м. с цел закръгляне на парцела“. Бигелебен отново инвестира собствени

средства и закупува тази част от терена, след което поставя пред австро-унгарското Министерство на външните работи въпроса за увеличаване на наема, което се приема. По онова време частта от парцела, върху която е построена Агенцията, е собственост на австро-унгарското правителство, а останалата част принадлежи на барон Бигелебен. През август 1896 г. договърът за наем между Министерството и Бигелебен се продължава за следващите 10 години до март 1907 г. Въпросът за седалище на Дипломатическата агенция става отново актуален, тъй като на 12 март 1906 г. Бигелебен уведомява Балхаусплатц за намерението си да продаде собствеността и да не поднови договора за наем. Единственият възможен купувач на терена, една част от който е собственост на двойната монархия, а другата на Бигелебен, е самата Австро-Унгария. Преди покупката трябва да бъде изяснен въпросът дали може да се закупи и съседния терен от северната страна, където австро-унгарската дипломатия предвижда да се построи канцелария.

На 21 март 1906 г. дипломатическият агент граф Турн уведомява, че теренът се продава и стойността на сградата възлиза на 136 800 франка, докато за допълнителния строеж ще бъдат нужни 21 940 франка. Министерството във Виена получава съобщението за прекратяване на договора и през септември 1906 г. взема решение да се отпусне за ново строителство от бюджета за 1907-1908 г. сумата от 350 000 крони. На 27 октомври 1906 г. Общинският съвет в София разпорежда да се дари на Виенската монархия прилежащия терен зад мястото на старата Дипломатическа агенция на ул. „Шипка“ с предполагаема обща площ 199,45 кв.м. (реално обаче площта е 304,85 кв.м.). След продължителна кореспонденция между Министерство на външните работи и Бигелебен през февруари 1907 г. баронът приема цената от 191 735 франка. Прехвърлянето на собствеността се осъществява на 31 март 1907 г. и така - 25 години след построяването ѝ - сградата на бул. „Цар Освободител“ № 11, заедно със закупения през 1981 г. терен, собственост на Бигелебен, става собственост на Австро-Унгария. Общата площ включва 2 647,20 кв.м., заключени между бул. „Цар Освободител“, ул. „Шипка“, ул. „Париж“ и терена на съседната Дипломатическа агенция на Италия.

Най-после Виена може да пристъпи към разширяване на агенцията, чиито размери вече не отговарят на новите изисквания. Между 1908 и 1909 г. се работи по построяване на канцеларията от страната на ул. „Шипка“ и по измененията на вилата на Бигелебен. Новата сграда ще се разпрости на повърхност от 779 кв.м. на два етажа, а по-старата част заема повърхност от около 403 кв.м. на три етажа или общо 1 209 кв.м., като се вземат предвид и допълнителните постройки, общата използваема площ става 3 116 кв.м.. За строителството е предвидена сумата от 400 000 крони, значително по-висока от одобрената през 1906 г.. На 15 юни 1908 г. Балхаусплатц възлага на архитект Лудвиг Рихтер “да ръководи както реконструкцията, така и новото строителство”, за целта той пристига в София на 24 юни 1908 г. и подписва договор с местен архитект и каменоделец – австрийският гражданин Венцел Батек. Строителните работи започват веднага. На 4 август “са завършени основната структура, присъединена към канцеларията, и преходът към централната сграда до металните блокове над партера“, а на 6 октомври “в помещенията на канцеларията всички стени, главните носещи греди и таваните са готови, след това ще приключат довършителните работи на покрива и на улиците. Започнахме да преместваме и керемидите ... Готова е дървената конструкция на свързващата структура. Строят се стените на втория етаж на постройката, присъединена към централната сграда, като междуременно продължават и работите по нейната мансарда. Пристигнаха също така и дървените и метални елементи, скулптурите...”. На 19 януари 1909 г. Турн съобщава, че “са изрязани всички стъкла за прозорците на цялата сграда. От няколко месеца работи и централното отопление в частта на канцеларията, така че стените и зидарията вече са изсъхнали... Когато преместим отделите в новите помещения, ще бъде възможно да започнат и напълно да приключат работите в централната сграда...”. Преместването на агенцията в канцеларията на ул. „Шипка“ става на 24 февруари 1909 г. На 5 май 1909 г. “работите в голямата тържествена зала на новата сграда на Агенцията са почти на етап, в който бих могъл вече да помисля и за обзавеждането... Залата за приеми в новата сграда на Посолството, която е публична собственост, е с размери 11

метра ширина и 7,10 метра дължина и с предвидената декорация ще стане една много представителна зала, в която биха могли да се провеждат вечери с танци и големи галавечери, на които може да ни окажат чест с присъствието си Техни Величества...”. На 18 август - рожденият ден на император Франц Йосиф - пълномощният министър Турн вече може да приеме “поздравленията от представителите на чуждите страни и на австро-унгарската общност в самата Легация на Австро-Унгария, на чието разположение и вътрешното обзавеждане всички се възхищават ”. На 8 октомври 1909 г. граф Турн приема завършената сграда от архитект Лудвиг Рихтер. “Сградата с всички допълнителни и принадлежащи ѝ части е завършена и готова за започване на преместването... Конюшната и обслужващите помещения са готови ... завършено е жилището на пълномощния министър на Австро-Унгария... както и са монтирани почти всички полилеи за електрическото осветление. Във всички стаи са инсталирани добре работещи телефонни и телеграфни връзки, както и централно отопление в цялата сграда”.

На 5 май 1909 г. представителството е издигнато до ранг Легация на Австро-Унгария и включва една по-стара част (Резиденцията), състояща се от четиридесет и три стаи, и нова част от тридесет и четири стаи - общо цялото седалище се състои от над сто и четиридесет стаи. Пълномощният министър разполага с жилище от двадесет и девет стаи, от които две бани, четири сервизни помещения и един балкон. На втория етаж в крилото на канцеларията също има жилище, предназначено за дипломатически служител. След приключване на работите се поставя табелка на латински език, напомняща за реконструкцията на сградата на Легацията, съвпадаща с шестдесетата годишнина от управлението на император Франц Йосиф.

По същото време (1905-1910) е построена и съседната сграда на италианската Легация в неокласически венециански стил по проект на италианския архитект Енрико Бовио, за която италианският Парламент приема със закон № 366 от 11 юли 1904 г. “Разходи за построяване на сграда – седалище на Кралската дипломатическа агенция в София (България)”. Работите обаче вървят бавно до такава степен, че дори цар

Фердинанд установява закъснението. През есента на 1910 г. италианският министър Алесандро де' Боздари съобщава в Рим, че "българският цар проявява специално личен интерес към завършването на Легацията". За това той наемва при връчването на акредитивните писма на де' Боздари на 23 юни 1910 г.: "Негово величество отново засегна тази тема по време на разговора си с мен, като ми каза, че е крайно необходимо да бъде завършен този проект, за да разкраси града. „Понискайте средства – ми каза. – Не могат да ги откажат на един толкова уважаван дипломат като Вас. Под Вашето ръководство италианската Легация трябва да придобие социална значимост в София“..."

Първата световна война идва в София с бомбардировките от самолетите на Антантата, които обаче не нанасят големи поражения на Легацията. По-сериозни са щетите от земетресението на 18 октомври 1917 г., след които се извършват възстановителни работи от ноември 1917 г. до април 1918 г.

Австро-унгарските дипломати ще останат във възстановената сграда още само шест месеца. На 29 септември 1918 г. България – съюзник на Централните сили - подписва примирието в Солун със силите на Антантата. Точка 5 от споразумението предвижда легациите на централните сили да напуснат територията на България най-късно до следващия месец. Предвид политическото положение и нарастващото присъствие на военни формирования на силите на Антантата в София и околностите, на 21 октомври 1918 г. министър Чернин получава от Виена нареждане да напусне страната заедно с целия персонал на Легацията и Консулството за неопределено време. На 24 октомври 1918 г. Чернин иска аудиенция, за да се поздрави с Цар Борис III. При заминаването си поверява отговорността за Легацията на холандския министър Мелвил Ван Карнби и напуска България през Русчук.

На 14 ноември 1918 г. старата част на сградата на австро-унгарската Легация е окупирана от Италия. Окупацията се осъществява "въз основа на исканията на генерал Момбели от италианската Военна мисия под командата на обединените сили на Франция, Великобритания и Италия, както и на пълномощния министър барон Алиоти в качеството му на

комисар на Кралство Италия...”. През следващите години бившето австро-унгарско посолство остава в италиански ръце, като се заемат все повече помещения, независимо че някои части временно се използват от унгарската Легация, а от 22 декември 1921 г. – от австрийската. Легациите на Холандия и Чехословакия, от своя страна, вземат обзавеждането на сградата.

В резултат на принципното споразумение, постигнато през 1922 г. между Австрия, Унгария и Италия, Италия дава на Австрия 63,6% от собствената си сграда, съседна на сградата на бившата австро-унгарска Легация. През септември 1922 г. се прави оценка на двата имота преди да бъде осъществена замяната им, която реално се извършва на 14 февруари 1925 г. – веднага след преподреждане на бившата сграда на италианската легация, която не е използвана от 1915 г.

От септември 1944 до май 1947 г. сградата е седалище на представителя на съветското върховно командване в София, а в избените помещения се приспособяват затворнически килии. След този период тя е върната на Италия и отново изпълнява първоначалната си функция. По онова време все още съществува врата във вътрешната разделителна стена, свързваща посолствата на Италия и Австрия, приятелски наричана „малкият Бренер“.

През 1999 г. се реставрира изцяло вътрешната и външна част на Резиденцията. През 2017/2018 е обновена фасадата на цялата сграда.

(текст на Стефано Бианки с актуализация от редактора)

Кратка история на дипломатическите отношения между Италия и България

Италианското присъствие в България датира от периода преди освобождението ѝ от османско владичество. Още преди края на Руско-турската война от 1877 - 1878 г. Италия има консулски представителства, действащи в главните градове на страната - Пловдив, дунавския град Русе и София. Със създаването на Княжество България (на практика автономно, въпреки формалната зависимост от Османската империя) Италия поддържа консулствата си в първите два града и открива нови представителства в друг дунавски град Лом (1881 г.) и в черноморските пристанища Варна (1889 г.) и Бургас (1903 г.).

Но за точна дата на установяване на дипломатическите отношения между Италия и България може да се счита 25 юли 1879 г., когато италианският посланик в Санкт Петербург съобщава на руския императорски комисар в София княз Дондуков-Корсаков, че е уведомил Министерството на външните работи на Империята за назначаването на Доменико Брунengi за генерален консул на Италия в София. Същевременно се взема решение съществуващото Консулство в София под ръководството на вицеконсула Вито Позитано да бъде преместено в Русе.

Трябва да припомним дръзновената постъпка на Позитано в крайната фаза на Руско-турската война, когато той - като доайен на консулския корпус в София - събира група български доброволци, която спасява града от пожара, подпален от Нури Папа. За доблестните си действия италианският вицеконсул е обявен за почетен гражданин на новата столица, а една от най-централните улици на града и досега носи неговото име.

На 25 декември 1879 г. в царския дворец в София Доменико Брунengi тържествено връчва акредитивните си писма на княз Александър Батенберг. Същата година младата българска държава е приела своята Търновска конституция, отличаваща се с буржоазно-либерален характер. Тя утвърждава някои основни демократични права: свобода на словото, на печата, на събрания

и сдружаване, избирателни права за мъжете над 21 години, защита на частната собственост и пазарната икономика. Бунтът в Южна България през 1885 г. довежда до Съединението на Княжество България с Източна Румелия, останала дотогава автономна провинция на Османската империя. Подстрекавана от Австро-унгарската империя и Германия с цел да възпрепятства съединението, Сърбия обявява война на България, но претърпява поражения при Сливница, Драгоман и Пирот. Така областта със столица Пловдив – древния Филипопол, става част от Княжество България.

След Брунени консул до 1884 е Ренато ди Мартино, а следващият ръководител на Генералното консулство до 1895 г. е Карло Алберто Жербе дьо Сона. Това е годината, в която е убит министър-председателят Стамболов – регент с почти абсолютна власт в страната, която основно е под управлението на княз Фердинанд Сакскобургготски, възкачил се на трона през 1887 г. след преврат, организиран от самия Стамболов.

В течение на времето дейността на италианското Консулство придобива все по-голямо значение. През 1903 г. в София пристига маркиз Имперали ди Франкавила, за да присъства на провъзгласяването на независимостта на Царство България от княз Фердинанд на 5 октомври 1908 г. в Търново. Като независимо царство България същата година открива свое дипломатическо представителство в Рим. През 1909 г. българската Дипломатическа агенция в Рим, както и италианската Дипломатическа агенция в България заедно с Генералното консулство, са издигнати в ранг на легации, а техните ръководители Димитър Ризов и Фаусто Куки Боасо – на специални пратеници и пълномощни министри. Първият връчва акредитивните си писма на 18 юни 1910 г., а вторият на 23 юни 1910 г.

Италианското правителство изиграва важна роля за постигане на мирното споразумение, поставило край на Втората балканска война през 1913 г., като съдейства при размяната на дипломатически ноти между София и Букурещ за решаване на противоречията в района. Първият балкански конфликт започва през 1912 г. след създаване на Балканския съюз, обявил война на Османската империя, в която българите след кръвопролитни

боеве завладяват Одрин, достигайки почти до вратите на Цариград. Следващата година избухва Втората балканска война, в която балканските държави се обединяват срещу България, принудена с подписания в Букурещ мирен договор след това да се откаже от предишните си завоевания.

Букурещкият договор кара България да промени външната си политика, сближавайки я с Централните сили така, че става техен съюзник във войната през 1915 г. След поражението през 1919 г. цар Фердинанд абдикира от престола в полза на сина си Борис III, на когото на 14 септември 1920 г. новият дипломатически представител на Италия Луиджи Алдрованди Марескоти връчва акредитивните си писма. Три години по-късно - малко след пристигането в Легацията на неговия приемник Сабино Ринела - в България, разтърсена от военния преврат под ръководството на Александър Цанков, се установява за дълго авторитарен режим.

Независимо от сложната политическа обстановка през тези години България изживява своята *“belle époque”*. През втората половина на двадесетте години София е харесван от италианците град, в който те откриват свои училища и институти. Такива са известният Италиански клуб – място за светски и културни събития, Италианският лицей, италиански научен институт „Опера про Ориенте“, не липсват и отлични италиански ресторанти. През юни 1929 г. италианска въздушна ескадра от тридесет и пет самолета под командата на адмирал Итало Балбо лети над България, впечатлявайки с изигнанията си във върненското небе.

През ноември 1930 г. в репортажа си от сватбата на Йоанна Савойска с цар Борис III, италианското списание „*Illustrazione italiana*“ пише: “София за нас е столица на приятелска страна и днешните августейши събития ще направят още по-близки отношенията на симпатия, свързващи двата народа и двете династии”. И още: “Сред по-малките и по-големи нации, упорито борещи се за по-силно влияние в България – Франция, Великобритания, Югославия, Чехословакия, Полша, Унгария – понастоящем Италия е на първо място. Във всички области – образование, търговия, индустрия – Италия бързо застана начело, като за няколко години измина същия път, за който на

другите нации, проявяващи интерес към България преди войната, бяха нужни тридесет или четиридесет години”.

За взаимното уважение свидетелстват и българските литературни произведения от периода, особено написаните от Иван Вазов (1850 -1921), патриот и неоспорим ярък представител на българската поетическа мисъл.

Българската “*belle époque*” се увенчава с годежа на младия български цар с принцеса Йоанна Савойска – четвърто дете в семейството на краля на Италия Виктор Емануил III и кралица Елена. Борис, научил перфектно италиански език от майка си Мария-Луиза Бурбон-Пармска, се запознава с Йоанна през септември 1927 г. по време на едно свое пътуване в Европа заедно с брат му Кирил. Сключват църковен брак в Базиликата на Свети Франциск в Асизи през октомври 1930 г. с пищна церемония, на която присъстват владетели и принцове от цяла Европа, както и тогавашният министър-председател Бенито Мусолини. Няколко дни по-късно церемонията се повтаря в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ благодарение на добрите отношения с тогавашния апостолически нунций монсеньор Анджело Ронкали. При пристигането на младоженците на пристанище Бургас ги очаква ликуващо посрещане, а самият цар Борис кара влака до София, където при влизането му в гарата всички локомотиви го поздравяват със сирените си. Италианската царица носи със себе си свеж полъх от светска Европа.

Брачният съюз между Йоанна Савойска и Борис III със сигурност допринася за разширяване на отношенията между Италия и България. Царят и царицата успяват да установят истинска и искрена връзка с населението, така че династията се възприема като неразделна част от българския народ. Разказва се, че нерядко царица Йоанна и цар Борис гостували на обяд в скромни селски къщи или при бедни хора, чиито семейства - а чрез тях и всеки българин – са горди, че техни гости са българските монарси. Добре известно е, как редом до съпруга си царица Йоанна е помогнала за спасяване на българските евреи от нацистките преследвания.

Тази връзка между българския народ и неговия цар и царица е толкова силна, че не може да се заличи от почти

петдесетгодишния период на комунистическо управление. Йоанна Българска може отново да усети радостта от публичния израз на това чувство от българска страна, когато идва в Родината след падането на режима. Осемдесет и две годишната царица прави първото си официално посещение в България след изгнанието през 1993 г. по повод петдесетгодишнината от смъртта на цар Борис.

Голямо приятелство свързва царица Йоанна и цар Борис III с монсеньор Ронкали – бъдещият Свети папа Йоан XXIII. От 1925 до 1934 г. той е изпратен първоначално като визитатор, а след това като апостолически делегат в България. Бъдещият папа изиграва първостепенна роля в диалога между православната и католическата църква, а освен това - бидейки в отлични отношения с еврейската общност в България - изглежда точно той е уведомил царицата за предстоящото депортиране на евреите в концентрационните лагери в Полша, спряно от доблестното решение на България да не предава своите евреи на нацистите.

Представа за дълбоката следа, която оставя присъствието на монсеньор Ронкали в България, дава прощалното му слово, когато трябва да се премести в Турция и Гърция преди назначаването му за нунций в Париж. При откриване на изградената в чест на монсеньор Ронкали църква в София през 2005 г. екзархът на Католическата църква в България цитира неговите думи: “Отправяйки поздравления към българите в навечерието на Коледа, Ронкали припомня стара ирландска традиция: в Коледната нощ във всеки дом оставят запалена свещ на прозореца, за да знаят Мария и Йосиф, че има семейство, което ги очаква. Тогава казва, че ако българин мине нощем край дома му, за него ще има прозорец със запалена свещ. Братът българин трябва само да почука на вратата – Ронкали никога няма да го пита каква е религията му”.

От същия период е и открояващата се фигура на Енрико Дамини – виден учен в областта на руската, полската и българската литература, преводач и есеист, ерудиран филолог с изключителен финес.

При избухване на Втората световна война италианската Легация в София се ръководи от маркиз Джузепе Таламо

Атенолфи, а след него от 29 януари 1940 г. – от граф Масимо Маджистрати. На 1-ви март 1941 г. правителството в София решава да се присъедини към Тристранния пакт, като така се разрешава на немските войски да навлязат в българска територия. През ноември същата година България обявява война на Великобритания, а през декември – на Съединените щати. През юни 1943 г. в София е изпратен пълномощният министър Франческо Джорджо Мамели. През август същата година умира при неизяснени обстоятелства цар Борис и тронът се предава на сина му Симеон. Тъй като тогава той е само на шест години, се създава Регентски съвет в състав братът на цар Борис III княз Кирил, министър-председателят Богдан Филов и генерал Никола Михов.

Тези години са трудни за италианската Мисия, която решава да остане в страната, въпреки драматичните събития. Веднага след 8 септември 1943 г. целият персонал на италианската Легация заедно с ръководителя си Франческо Джорджо Мамели решава – независимо че България е окупирана от германците, привидно поради тесния съюз – да остане верен на законното италианско правителство. След като устоява повече от два месеца на заплахите и насилията на фашисти и немци, през месец ноември Мисията напуска седалището на Легацията, като преди това унищожава всички архиви и шифри, и прибира на сигурно място цялата държавна собственост. Персоналът остава в София даже и когато увеличаващите се масови бомбардировки на съюзниците водят до евакуиране на дипломатическия корпус в Чамкория. На 10 януари 1944 г. е бомбардиран центърът на града и домът на пълномощния министър Мамели е уличен от бомба, от която загиват трима души от персонала, четирима са ранени, а ръководителят на Мисията Мамели и семейството му оцеляват по чудо от развалините.

Веднага след това персоналът на Мисията е интерниран извън София, във Вършец в сърцето на Балкана по северния склон. Става дума за осемдесет човека, немалка част от които жени и деца. При редуващите се различни събития, поставени под наблюдение от Втори отдел на българския Генерален щаб (контрашпионаж) и оставени на местните власти, те имат нелека съдба. Министърът, неговото семейство и най-близките му

сътрудници многократно са заплашвани със смърт. Най-накрая с държавния преврат в България на 9 септември 1944 г. идва краят на тяхното интерниране.

Дейността на Легацията изобщо не се прекратява по време на интернирането ѝ. Ръководителят на Мисията и неговите сътрудници никога не се отказват от призива да представляват истинската Италия и да работят за нея. Интернираната Легация поддържа отношения с италианската общност, следи за съдбата ѝ и опазва нейното единство. Поддържа връзка и с представителната рота гренадири от Сардиния под командата на капитан Баси, пристигнала в София за погребението на цар Борис, която по-късно, поради сключеното през това време примирие, е интернирана на повече от двеста километра разстояние. Не прекъсват отношенията с легациите на неутралните и приятелски страни, организира бягството на многобройни италиански войници от немските концентрационни лагери, предоставяйки им сигурно убежище, съумява винаги да осведоми италианското правителство за текущото политическо и военно положение в България.

Тъй като Съветският съюз признава италианското правителство, министър Мамели решава да установи контакт със съветската Легация в София. Би могло да изглежда – дори и на този, който я замисля и осъществява - неразумна идеята група лица, интернирани на сто и петдесет километра разстояние, да отиде в легация в центъра на столицата, намираща се под внимателно денонощно наблюдение. Въпреки това начинанието е успешно и веднъж установените контакти продължават. Това оказва огромно влияние в момента, в който Червената армия окупира България, и гарантира сигурността на персонала на Легацията, на намиращите се в България италианци, на военнопленниците, както и на италианското имущество.

След преврата на 9 септември 1944 г. Легацията възобновява дейността си, макар че условията са отчайващи. София е в хаос, а седалището на Легацията - необитаемо. Министър Мамели, независимо че отново се оказва в положение да не бъде признат официално, успява да получи правото да

защитава италианските интереси, като по този начин спасява сънародниците си и италианското имущество от непосредствена заплаха, произтичаща от споразумението за примирие, интерниране и отнемане на цялото имущество.

Нормалните италиано-български отношения се възстановяват на 1 януари 1945 г. Един рядък, може би единствен случай в дипломатическите анали - министър Мамели е отново признат за дипломатически агент на Италия в същата страна, в която е бил интерниран. Същата зима в София пристигат хиляди италиански военнопленници на германците от всички части на Балканите и от Съветския съюз, които от София се завръщат в Италия. Шест хиляди бивши военнопленници са върнати в Родината от София през Гърция, като това е само първата толкова значителна група, завърнала се в Италия. В края на 1946 г. за извънреден пратеник и пълномощен министър в България е назначен Джован Батиста Гуарнаскелли, след него този пост заемат последователно Гастоне Роси Лонги, Филипо Муци Фалкони и Роберто Гая.

Завръщането на Георги Димитров в България, утвърждаването на Отечествения фронт под преобладаващо комунистическо управление и официалното начало на съюзническа политика със СССР чрез Договора за приятелство и сътрудничество от 18 март 1948 г. бележат обвързването на България с Москва. Впоследствие постепенно се влошават отношенията със западните страни. В страната започва национализация и колективизация на селското стопанство. През юли 1948 г. режимът постановява закриване на чуждестранните училища. В началото на петдесетте години се засилват преследванията срещу католиците: епископ Босилков е арестуван, подсъдим и осъден на смърт с обвинение в подривна дейност и шпионаж. По-късно "размразяването" и промените след смъртта на Сталин се пренасят и в България - Тодор Живков е избран за първи секретар на Централния комитет на Българската комунистическа партия на нейния Шести конгрес, а през 1962 г. става министър-председател – пост, който заема до 1971 г., след което продължава да ръководи страната до 1989 г. като председател на Държавния съвет.

Положението на италианската общност става доста затруднено. Експроприира се собственост, отнемат се предприятия - на първо време във връзка с военните репарации, дължими след войната от Италия на Съветския съюз по смисъла на Мирния договор от 1947 г., но най-вече за да бъдат национализирани от режима в България. Останали без средства или преследвани, много сънародници са принудени да напуснат страната. Положението се урежда само частично с Двустранния договор за уреждане на финансовите въпроси, подписан през 1965 г.. Цензурата на режима по отношение на чуждестранните културни институции не пощадява символите на успешните и плодотворни културни отношения между Италия и България - през 1946 г. в София е закрит Комитетът „Данте Алигиери“ с обвинение в подривна дейност, който ще отвори отново врати едва през 2004 г. През 1951 г. София, заедно с Румъния и Унгария, предприема строги ограничителни мерки по отношение на италианските дипломати – Италия взема решение за аналогични мерки на реципрочен принцип.

През 60-те години Италия - в духа на процеса на разведряване на отношенията изток-запад - засилва връзките си със страните от Източния блок. През този период развиването на все по-конкретни и успешни отношения в областта на икономиката, търговията и техниката между страните от Европа е инструмент, с който италианската външна политика осъществява една от своите основни насоки – насърчаване на международното разведряване и европейското сътрудничество. Италия е например първата от западните страни, с която страните със социалистически режим от Източна Европа сключват споразумения за научно-техническо сътрудничество – такова споразумение тя подписва с България на 30 май 1963 г.. На 2 септември 1964 г. – годината, в която пристига като дипломатически агент Орацио Антинори ди Кастел Сан Пиетро – Легацията е издигната в ранг на Посолство, а ръководителят на мисията приема ранг на посланик на Италия.

През 1968 г. – годината на Пражката пролет - посланик в София е Джузепе Пури Пурини. Особено след тези драматични събития италианската външна политика се води предпазливо, но с конкретна насоченост, такава е важната амбиция, залегнала като замисъл в нашата външна политика още преди 60-те

години - да изпълняваме функцията ако не на посредник, то на дискретно и усърдно свързващо звено (което с внимание следи възможността за постигане на резултати в търговско-икономическите отношения) между страните от Западна и Източна Европа. В този дух например е посещението в София на тогавашния министър на външните работи Алдо Моро през април 1970 г.

През 1973 г. пък в България пристига парламентарна делегация, водена от сенатор Ведовато. Важни канали за осъществяване на не особено лесния по това време диалог между Рим и София са парламентарната дипломация и междупартийните отношения в рамките на Интернационала. Тогавашният ръководител на мисията Франц Канчеларио Д'Арена присъства в София на тържественото честване на стогодишнината от освобождението на България на 3 март 1978 г., при което с речта си Живков дава пример за уравнилост и балкански византизъм, умело лавирайки между българското национално чувство, тезата за историческата приемственост между руската победа над Османската империя и идването на власт на комунизма в страната, като използва примирителен и мек тон при споменаване на Югославия на Тито и Македонския въпрос. По този случай, освен че както може се очаква припомня жеста на Вито Позитано, властникът многократно споменава Гарибалди и ролята му на вдъхновител и поддръжник на българската национална кауза и патриотичното движение.

През 80-те години представата за България в Италия, а впоследствие и двустранните отношения, са изключително повлияни от отзвук при разследването и съдебния процес, свързан с предполагаемото участие на тайните служби в София в атентата срещу папа Войтила през 1981 г.

Напрежението достига до истинска дипломатическа криза през ноември 1982 г., когато посланикът на Италия в София е извикан в Министерство на външните работи в знак на протест срещу арестуването на български гражданин, заподозрян в участие при организиране на атентата срещу папата. При тези обстоятелства, утежнени от арестуването на двама италиански граждани в България с обвинение в шпионаж, през месец декември двамата посланици са извикани за консултации в

страните си. През следващите години няма знак за разведряване на двустранните отношения, също и поради продължаващите разследвания и съдебни процеси, водени за подвеждане под наказателната отговорност на извършителите на атентата срещу папата. Едва с политическите промени през 1989 г. се поставят основите за подем в итало-българските дипломатически отношения.

С инициативите на протестното движение срещу промишленото замърсяване в района на река Дунав “Екогласност”, Клуба за подкрепа на гласността и преустройството, под ръководството на философа (и бъдещ президент на Републиката) Желю Желев, синдиката “Подкрепа”, Независимото дружество за защита правата на човека и Комитета за защита на религиозните права, които по-късно ще изградят основното ядро на Съюза на демократичните сили (СДС/UDF), и в България идва съдбоносната 1989. Развитие на този преломен момент в историята по стара българска традиция протича умерено и постепенно. Живков, чиято власт вече е отслабена, е принуден от „горбачовистката“ групировка на Младенов и Луканов да подаде оставка, като впоследствие е обвинен и поставен под домашен арест за престъпление по служба, използване на държавни средства за лични цели и злоупотреба с власт.

България изживява период на противоречия и внезапни сблъсъци с редуващо се идване на власт на противоположни политически сили – Българската социалистическа партия, възкръснала от пепелта на комунистическата партия, и СДС/UDF. Политическите вълнения и икономическата криза в средата на 90-те години довеждат до победата на СДС през 1997 г. България ускорява своя ход към сближаване със Запада благодарение и на поддържаната нелека позиция на реален съюзник на НАТО по време на войната в Косово.

Най-накрая политическите консултации през 2001 г. променят радикално сценария на българската политика с необикновеното утвърждаване на една отново появила се публична личност, оглавява новооснованото политическо движение – Симеон II Сакскобургготски, последния цар на България, който от 2001 до 2005 г. е министър-председател в

коалиционното правителство, съставено от неговото движение НДСВ и партията с подкрепа на турското малцинство (Движението за права и свободи ДПС). Макар и с променен сценарий, изборите през май 2005 г. и идването на власт на коалицията между социалисти, НДСВ и ДПС потвърждават основната линия на действие - евро-атлантическата интеграция, влизането на страната в НАТО през април 2004 г. и предстоящото ѝ присъединяване към Европейския съюз.

Договорът за приятелство и сътрудничество, подписан в Рим на 9 януари 1992 г., бележи началото на нов период в отношенията с демократична парламентарна България. Нашата страна от самото начало оказва силна подкрепа на желанието за евро-атлантическа интеграция на София, където започват да пристигат първите италиански инвеститори и се развиват възможностите за търговски обмен, подпомогнати от отличните двустранни отношения, утвърждаващата се в България юридическа рамка на европейско ниво и благоприятния инвестиционен климат. Италия достига и продължава стабилно да поддържа едно от първите места в областта на търговските отношения и инвестициите с участието на известни италиански предприемачи с утвърдили се малки и средни предприятия. Културното сътрудничество се отличава със събития на най-високо ниво (достатъчно е да споменем изложбите на барокова живопис и произведения на футуризма, концертите на известни италиански музиканти, сътрудничеството в областта на оперното изкуство с известното сопрано Райна Кабаиванска, съвместните проекти в областта на археологията) и трайно се свързва с територията чрез разпространение на изучаването на италианския език и култура (успешно и днес с над дванадесет хиляди обучаващи се).

Следват десетки посещения в Рим и София на най-високопоставените държавни представители на двете страни. Ще посочим само най-важните: в България посещенията на президентите на Републиката Скалфарио (октомври 1997 г.), Чампи (април 2005 г.) и Матарела (септември 2016 г.); и многобройните посещения в Италия на българските министър-председатели и държавни глави.

Със свършена приемственост мостът, свързвал в древността римската и тракийската цивилизация, намира продължението си в приятелството между България и Италия в съвременната епоха и в днешно време. Дълбочината на културните връзки успява да ги съхрани така, че те не прекъсват дори и в най-изстраданите моменти от нашата скоропшна история. Днес България и Италия, основаващи се на общите ценности на демокрацията, толерантността и свободата, споделят общите възгледи на съвременните демокрации: от убеденото и решително присъединяване към европейските и атлантически идеали до съвместното участие в усилията на международната общност да се справи с големите предизвикателства на нашето време – гарантиране на мир и сигурност, постигане на общ граждански и икономически подем, противодействие на тероризма и другите глобални престъпни явления.

(текст на Стефано Бианки с актуализация от Емануеле Полио)

Приложения

Приложение 1

Други събития

Маратон по четене на Луиджи Пирандело

По повод 150 години от смъртта на Пирандело, носител на Нобелова награда за литература през 1934, искахме да честваме тази важна годишнина с маратон по четене на глас на „Новели за една година“.

Такава важна дата и придружаващите я чествания са сред събитията, за които Министерството на външните работи и международното сътрудничество извършва основни действия по координиране и

стимулиране на реализирането им сред дипломатическо-консулската мрежа.

В парка „Кристал“ в София, който се намира срещу Резиденцията на италианския посланик, от 10 часа сутринта до 17 часа след обяд тридесет участници - сред които италианци и българи италофони – се редуваха през 15 минути да четат на глас “Новелите”.

Инициативата имаше за цел да почете творчеството на автора, италианския език и култура в една неделя в парка като обществено пространство.

Инициативата също събра както италианската общност и представители на училищата и университетите в София с изучаване на италиански език, така и почитатели на нашата култура и език сред публиката.

В четенето на новелите се редуваха посланик Стефано Балди, посланщата Антонела Ренси, директорката на Италианския културен институт Луиджина Педди, служители от посолството на Италия, преподаватели по италиански език и ученици от Италианския лицей в Горна баня, членове на Конфиндустрия България и на Уникредит Булбанк.

Прочитането на текстовете, така богати на съдържание и разсъждения върху човешката природа и отношенията между хората, породи емоции както в участниците в четенето, така и в слушателите, привличайки към събитието обикновени минувачи и чуждестранни туристи.

С „Новели за една година” – сбирка състояща се от около 250 разказа, чието първо издание е било публикувано през 1922 г. – Пирандело се наема да предложи на читателя една новела на ден за период от една година,

включвайки както предишно, така и ново творчество. Събирането им за книгата е било прекъснато от смъртта на автора и поради това броят на новелите не достига никога 365. Последователността им е без водеща логическа връзка, в привиден безпорядък, но поетиката в речта на Пирандело вижда автентичността и истината в многообразния хаос на житейския поток. Някои от новелите са адаптирани и представяни като театрални творби с голям успех.

Събитието се проведе на 2 юли 2017 г.

Детско изкуство в Резиденцията

Градината на резиденцията на посолството на Италия в София отвори врати за ученици от НУКК Горна баня, придружени от учители и родители. Под вещото ръководство на художника Яхнаджиев, на фона на разцъфналите български рози малките художници създадоха интересни, изпълнени с цветове произведения. Посветиха ги на предстоящия Национален празник на Италия 2 юни, вдъхновени от атмосферата в италианската Резиденция.

Децата бяха посрещнати от посланик Стефано Балди и съпругата му Антонела Ренси, на които малките художници подариха картините си в края на тази изпълнена с веселие и творчество сутрин.

Събитието се състоя на 29 май 2018 г.

Изкуството за дипломатията (Art4Diplomacy) в посолството на Италия в София

В рамките на инициативата “Art4Diplomacy”, черпейки вдъхновение от някои примери на вече съществуващо улично изкуство в София, две произведения на Ставрос Августидис и Виктория Петрова украсиха кабелната разпределителна касета до стената на Посолството на Италия в София (ул. „Шипка“, 2).

Инициативата, с която дипломатическата общност в София жеале да даде своя принос към красотата на града, бе открита в присъствието на кмета на София г-жа Йорданка Фандъкова. Двамата инициатори на събитието - италианският посланик Стефано Балди и посланикът на Кипър Ставрос Августидис - изразяват с нея уважението си към българската столица.

Ставрос Августидис е кипърски дипломат от кариерата и самоук съвременен художник. Роден в Кипър и израснал в Гърция, той черпи вдъхновение от двете си мисии в чужбина и придобития опит в мултикултурна среда. За него изкуството приема формата на бягство, на начин да изрази вътрешния си свят, насищайки го с пейзажи и лица чрез цветове и рисунки като вътрешен пейзаж, представяйки света като фантастично преживяване.

Виктория Петрова завършва Националната художествена академия в София, работила е в ателието на Светлин Русев. Участва в летен курс по живопис и дизайн "Остави знак" в Ерьо, Дания. Има участия в различни художествени изложби, организира своя авторска изложба в Германия. Най-скорошната ѝ изложба е през 2016 г. в "Галерия 2.0", на която представя своя проект „Симбиоза“.

Двете произведения, разположени върху кабелната касета, се наричат „Мислители и философи“ (Ставрос Августидис) и „Функция = енергия“ (Виктория Петрова).

„Мислители и философи“ е абстрактно произведение, създадено от Ставрос Августидис с използване на акрилни маркери върху платно. Всичко започва като част от проект, илюстриращ алтернативен начин за представяне на портрети на гръцки философи. Художникът се забавлява, създавайки портрета на Талес Милетски с използване на странни форми, фигури и линии, като изобразява нови лица на измислени от него мислители.

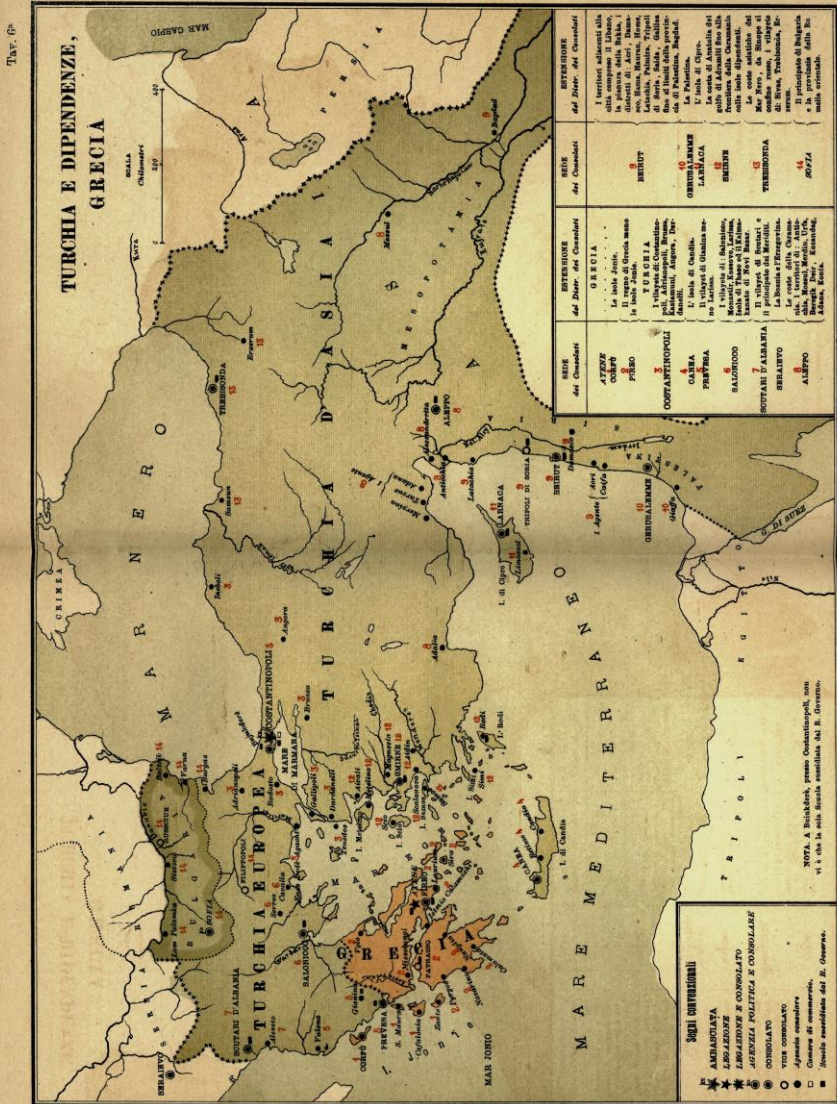
Рисунката „Функция = енергия“ е част от художествен проект, наречен „Симбиоза“. Тя е опит за разкриване на естетиката, заключена в преобразуването на функцията във форма. Проектът „Симбиоза“ се опитва да се докосне до процеса, с който дадена фигура се създава, съставя се и достига своята завършеност. Отделните елементи, преплитайки се помежду си, оживяват заедно. Това вече в широк смисъл е един нов свят и ако се вгледаме в него, можем да различим скритата хармония, диктуваща общото действие.

И двете произведения на изкуството са снимани с професионална апаратура, като са изрязани и обработени в съответствие със специфичните изисквания за висококачествен дигитален печат върху фолио. Подходящо за целта е вид полимерно фолио за външна среда с допълнително ламинирано покритие. Възможната трайност при правилно изпълнен печат, без излизане на цветовете извън очертанията, е от 5 до 10 години.

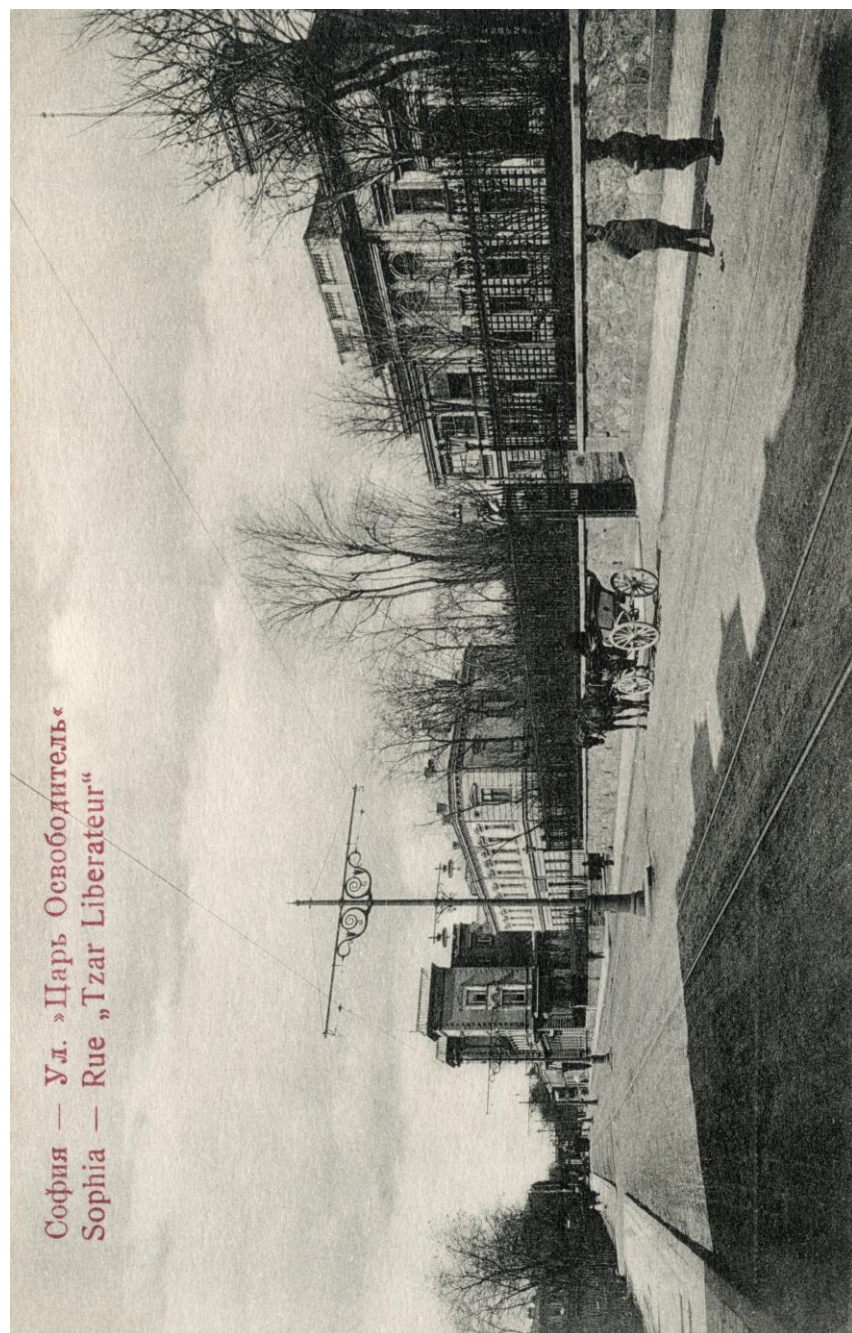
Събитието се състоя на 17 юли 2018 г..

Приложение 2

Исторически фотографии и изображения

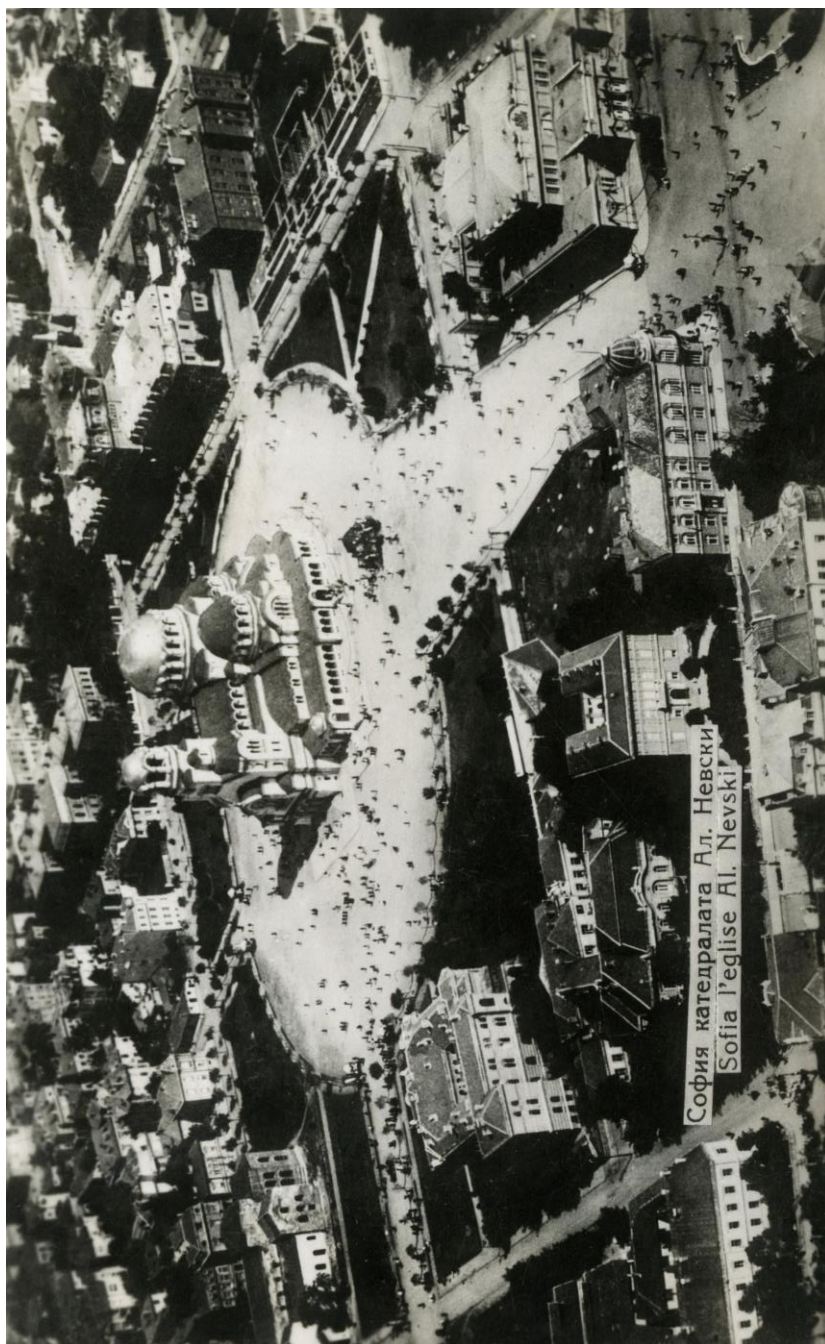

Карта на дипломатическо-консулската мрежа в района на Турция и
 подвластните ѝ територии, и Гърция, 1890 г.
 (Източник: Дипломатически годишник на Кралство Италия, 1890 г.)

София — Ул. »Царъ Освободителъ«
Sophia — Rue »Tzar Libérateur«

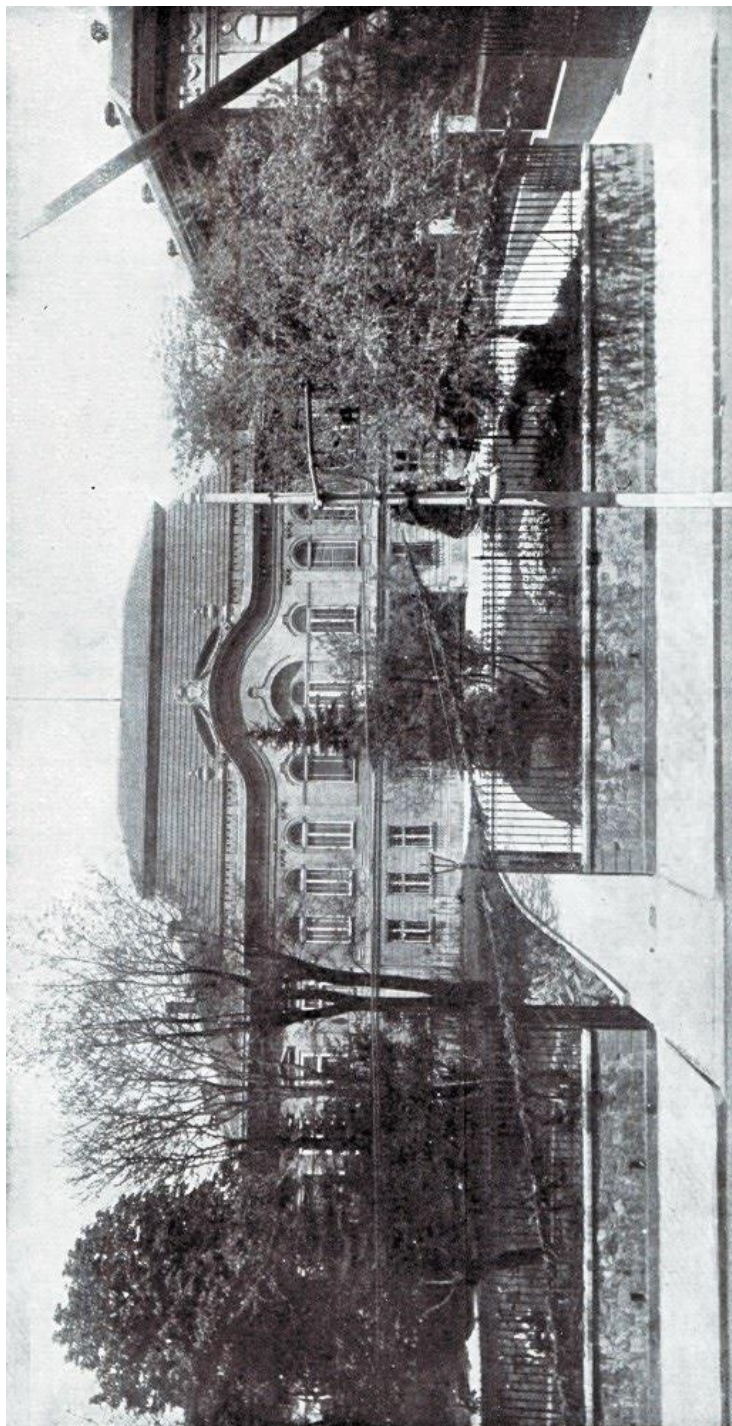
Резиденцията на посланика на Австро-Унгария (1910 г.)
(Източник: www.stara-sofia.com)

20-те години - Изглед от самолет на зоната от София, в която се намира Посолството
(Източник: www.stara-sofia.com)

20-те години – изглед на Резиденцията от булеварда "Цар Освободител"
(Източник: български Централен държавен архив)

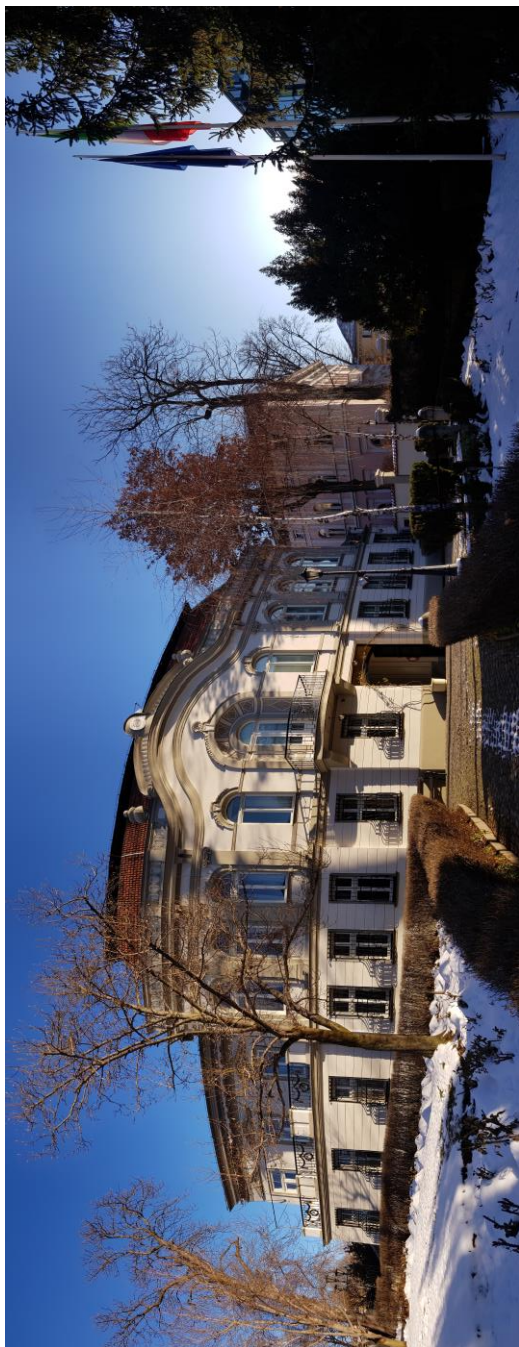
1930 г. - Резиденцията на италианския посланик
(Източник: списание „Илюстрации италиана“)

1933 г. - Карта на дипломатическо-консулската мрежа в Европа
(Източник: Календар на италианското Министерство на външните работи, 1933 г.)

2005 г. – Фасадата на Резиденцията

2018 г. – Панорамна снимка на фасадата на Резиденцията

2017 г. - Панел от италианските комикси "Диаболник", излизали от 56 години, бр. 4 "Catena di inganni"
(Източник: Diabolik © Astorina Srl, 2017)

2018 г. Картина, илюстрираща фасадата на Посолството, изпълнена
от ученици от НУКК в Горна Баня
(Иван Яхнаджиев и дъщеря от НУКК в Горна Баня – смесена техника)

Ambasciata d'Italia
Sofia

СЛЕДВАЙТЕ НИ ОНЛАЙН

ambsofia.esteri.it

[@ItalyinBG](https://twitter.com/ItalyinBG)

[@ItalyinBG](https://www.facebook.com/ItalyinBG)

goo.gl/qbrESU

Дипломатът разполага с многобройни инструменти за осъществяване на своята дейност и постигане на поставените цели. Някои от тези инструменти, като умението за водене на преговори, официални разговори, институционални срещи и много други, са по-известни.

В случая на посланика, призван да изпълнява ролята на свързващо звено между две страни и култури, тези инструменти придобиват и някои не толкова очевидни аспекти, като използването на сградите на Посолството или Резиденцията и културните прояви.

Точно тези два аспекта са предмет на настоящото издание, целящо преди всичко да документира по какъв начин наличието на една престижна историческа сграда, като тази на Посолството, съчетана с предлагане на внимателно подбрани събития, може да бъде фактор за лансиране имиджа на Италия.

Стефано Балди, дипломат от кариерата, е понастоящем Посланик на Италия в България
(<http://baldi.diplomacy.edu>)

@diplosor

#VIVEREALLITALIANA